

ZGODBE VSAKDANA

Risba: Tamara Korošec

Živina na pogorišču na Veliki Planini

Med drugo svetovno vojno so bile pastirske bajte na Veliki Planini požgane, vključno s cerkvico Marije Snežne. Le Peskarjeva bajta je ostala.

Ko smo po končani vojni prvič prignali živino na planino, so krave same šle vsaka k svojemu pogorišču. To je bil žalosten pogled. Trije voli pa so šli na kraj, kjer je stalo znamenje in na vso moč tulili.

Pripovedovala Minka Humar iz Vodic nad Mekinjami, sorodnica Jurija Humarja, župnika na Primskovem in čudodelnika, ki je zdravil z bioenergijo. 1997.

Sanje napovedo smrt v družini

Bila sem že poročena, ko sem živo sanjala, da je na glavnem trgu konj padel na moje noge, tako da ni mogel vstati niti konj niti jaz. Svoje sanje sem povedala mami. Dejala mi je, da to ne pomeni nič dobrega, ker konj ni mogel vstati.

V tistem času je moja sestra, ki se je priženila k Sprukovim, gradila hišo. Oče je hodil pomagati pri gradnji. Bil je star 59 let, toda izredno zdrav in močan. Delavci so vedeli povedati, da so ga kljub letom komaj dohajali. Na gradbišču je nerodno stopil, izgubil ravnotežje in padel. Z glavo je nesrečno udaril ob beton in za posledicami možganske krvavitve umrl v bolnišnici.

Ko smo kasneje v družinskem krogu o tem razmišljali, smo v pogovoru odkrili še več dogodkov, ki so naznanjali smrt v družini.

Sestra je rada "šlogala" iz kave. Malo pred očetovo smrtjo sta z mamo pili kavo in ona je potem pogledala v zos (zoc) in videla križ. To je povedala mami, ki je stvar pokomentirala tako, da je pač že stara in bolehnja in da je križ pač znamenje

prihajajočega konca. V resnici pa je bilo tako, da je bolehnja mama preživela očeta, za katerega nihče ni pomislil, da bo tako kmalu umrl.

Štirinajst dni pred tragičnim dogodkom sem očeta pripravila, da se je šel fotografirat z družino. To ni bila njegova navada in morala sem pokazati veliko spretnosti, da sem ga do tega pripravila. Nekako ni čutil potrebe po tem, da bi se fotografiral z nami. Fotografije še niso bile narejene, ko je že umrl. Mama mi je bila za to nadvse hvaležna.

Pripovedovala Antonija Hribar, 1997.

Živa v krsti

Stanovali smo v hiši "pod goro", ki je bila last moje birmanske botre. Botra z nami ni bila v sorodu, je pa botrstvo jemala zelo resno. Bila je izobražena ženska in je večino svojega življenja preživela v Avstriji v Linzu.

Moja naloga je bila, da sem v poletnem času vsak dan hodila na žalsko pokopališče in zalivala rože na grobu njenih prednikov. Takrat še ni bilo vodovoda in vodo sem morala nositi od doma ali pa sem jo skrivaj vzela v Škrjančevem vodnjaku na Žalah. Že takrat se mi je zdelo čudno, da mi je botra strogo zabičevala, da moram pokopališče zapustiti pred temo. Tudi me je vprašala, po kateri strani prihajam in odhajam iz pokopališča. Ni bila zadovoljna, ko sem ji povedala, da po tisti strani, kjer je bila mrtvašnica. Šele čez čas sem razumela, kaj je bilo v ozadju teh njenih skrbi.

Povedala mi je, da so nekoč zelo hitro pokopali umrlo žensko. Krsto so položili v grob, ker pa je bil med pogrebom hud naliv, grobar jame ni zasul, ampak je to nameraval

storiti naslednjega dne.

Mimo jame je šel mežnar zvonit Ave Marijo in zaslišal iz jame glasove. Prišli so moški in krsto odprli, v njej pa našli živo žensko. Tudi ona se je grozno prestrašila, tako da je v kratkem času osivela, kljub neprijetnemu dogodku je živila še dolgo let.

Po tej pripovedi me je prosila, da ji moram izpolniti željo, po kateri ji mora, ko bo umrla, zdravnik prebosti srce. Moram reči, da mi ob tem ni bilo prav nič prijetno, čutila pa sem se moralno obvezna.

Botra je imela sestro, ki je bila nuna v Trstu. Ljudje so govorili, da je bila provincialka. Dva tedna pred botrino smrtjo je prišla v Kamnik in bila v zadnjih dnevih in urah pri svoji sestri.

Ko je botra umrla, se mi je zdelo potrebno, da nuni povem poslednjo željo

njene sestre. Toda ona mi je dejala, da prebadanje srca ni potrebno, ker je sestra umrla za rakom na želodcu in tudi pred pokopom je tri dni ležala na parah. Meni se je zdel odgovor razumen, pa tudi svojo obveznost in naročilo sem izpolnila.

Pripovedovala Antonija Hribar, 1997.